

Sygn. akt II CSK 457/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa "D." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
przeciwko K. P. i C. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej C. P.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 marca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek

przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanej C. P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 marca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził do pytania, „czy jest dopuszczalne rozszerzenie odpowiedzialności wekslowej na wierzytelności wynikające ze stosunków cywilnoprawnych powstałych lub mogących powstać w przyszłości po złożeniu już przez wystawcę podpisu na deklaracji wekslowej”.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. IICZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Nie jest zagadnieniem prawnym twierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie, skoro pełnomocnik pozwanej nie przedstawił argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych, a jedynie ograniczył się do polemiki z poglądem prawnym przyjętym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Tak skonstruowany wywód nie dał podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym wcześniej rozumieniu.

W ocenie pełnomocnika pozwanej skarga jest nadto oczywiście uzasadniona, ponieważ „zaskarżone orzeczenie stwarza jedynie pozory

przeprowadzenia kontroli instancyjnej przez Sąd drugiej instancji oraz uzasadnia powołane w petitum skargi zarzuty”.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana. Wbrew twierdzeniu pełnomocnika pozwanej, że „powód - co bezsporne - wypełnił dołączony do pozwu weksel niezgodnie z porozumieniem wynikającym z deklaracji wekslowej, wobec czego zobowiązanie wekslowe pozwanych nie powstało”, okoliczność ta była przedmiotem sporu. Sąd Apelacyjny w kompletnym i wyczerpującym wywodzie przedstawił argumenty na rzecz przyjęcia, że weksel został wypełniony zgodnie z porozumieniem, ale rozważył także konsekwencje tezy odwrotnej stwierdzając, że „nawet hipotetyczna aprobatą dla twierdzeń apelacji, wskazujących na uzupełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową, nie prowadziłyby do uwzględnienia wniosku apelacji”. Zarzutu, że zaskarżone orzeczenie stwarza jedynie pozory przeprowadzenia kontroli instancyjnej przez Sąd drugiej instancji pełnomocnik pozwanej nie uzasadnił argumentami, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[l.n]

